

πρόσωπον ὀργισμένους καὶ δυσηρεστημένους.

Ἡ κυρία Δυχαμέλ ἔμενε γονυπετῆς πλησίον τῆς Ἀδριανῆς.

— Τί σοῦ συνέβη ἀγάπη μου; ἔλεγε. Πόθεν ἡ λιποθυμία αὐτή;

Ἡ νεάνις ἐφαινετο προσπαθοῦσα νὰ συνάψῃ τὰς ἰδέας τῆς. Τέλος οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλώθησαν εἰς τὸν Ἐκτορα, κ' ἐνθυμήθη.

— Μαμά, ἐψιθύρισε, νὰ ἤξευρες πόσον κακὸς εἶνε ὁ ἐξάδελφός μου! Μοῦ εἶπε πράγματα... Ἄλλ' εἶνε ψεύματα ὅμως, αἶ;

Καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Κάθῃσαι καὶ ἀκούεις αὐτὸν τὸν ἀνόητον;

— Ἦμουν βέβαιος, διέκοψεν ὁ κ. Λοβεδὺ ἐν ἀταράχῳ αἰσιοδοξίᾳ· καμμιά ἐρωτικὴ φιλονεικία.

— Ὅλ' αὐτά, θεία μου, ὑπέλαβεν ἄδη μόνων ὁ Ἐκτωρ, τὰ ἔκαμε μία εἰδησις, τὴν ὁποίαν ἐνόμισα ὅτι ἤμποροῦσα νὰ εἰπῶ τῆς Ἀδριανῆς χωρὶς περιστροφῆς, διότι δὲν ὑπέθετα... Πρόκειται περὶ αὐτοῦ τοῦ Νοέλ, τοῦ μηχανοποιοῦ, ὁ ὁποῖος ἐφρονέυθη χθὲς τὴν νύκτα μὲ δύο ἄλλους εἰς τὰ ἐρείπια τῆς οἰκίας σας.

— Δυστυχία! τί λέγεις αὐτοῦ; ἐφώνησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ ὠχρῶσα ἐπίσης.

— Εἶνε ἀλήθεια λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Ἀδριανὴ καὶ παρ' ὀλίγον ἐλιποθύμει πάλιν.

Ὁ Ἐκτωρ ἐπανάλαβεν ὅ,τι ἐγνώριζε περὶ τοῦ τραγικοῦ συμβάντος. Ἡθέλησαν ν' ἀμφιβάλωσιν, ἀλλ' ὁ κηπουρὸς, ὅστις τὴν πρῶταν εἶχεν ἀπαντήσῃ τὸν θηροφύλακα, ἐπεβεβαίωσε τὰ λεγόμενα.

Ἡ λύπη τῆς κυρίας Δυχαμέλ ἦτον ὅση σχεδὸν καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς.

— Πάλιν δι' ἡμᾶς, ἔλεγεν, ἐχάθη τόσον οἰκτρὰ ὁ γενναῖος αὐτὸς νέος... Χθὲς ὁ συμβολαιογράφος Περρέν θὰ τοῦ ἔκαμε λόγον διὰ τὰς πεντακοσίας χιλιάδες φράγκα, τὸ τίμημα τοῦ Βλινύ, τὰς ὁποίας ὑπέθεταμεν ὅτι ἦσαν εἰς τὸ μυστικὸν κιβώτιον, καὶ θὰ ἠθέλησε νὰ μᾶς διασώσῃ αὐτὸ τὸ ποσόν...

— Τί μᾶς ἔμελε διὰ τὰ χρήματα; ἐψιθύρισεν ἡ Ἀδριανὴ. Ὁ ταλαίπωρος... ὁ ταλαίπωρος Νοέλ!

Ὁ κ. Λοβεδὺ ἐφαινετο ἐπίσης περίλυπος ἐκ τοῦ πενθίμου γεγονότος.

— Ἀληθῶς μέγα δυστύχημα, εἶπε, καὶ πρέπει νὰ ἀποζημιωθῇ ἡ οἰκογένεια τοῦ Νοέλ, ἂν ἔχῃ. Ὡστε, Λουίζα, ἐξηκολούθησεν, ὁ Περρέν ἦλθε χθὲς νὰ σοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων; Εἶνε σπουδαῖον, ἀληθῶς, νὰ μάθωμεν τί ἔγινε αὐτὸ τὸ ποσόν. Καὶ ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι πολὺ, μολοντί ἔχω τακτικὴν ἐξόφλησιν τοῦ συγγάμβρου μου. Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη ὅτι τοῦ ἐνεχείρισσα πεντακόσια ὠραῖα χαρτονομίσματα, καὶ

τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ εὕρισκετο βέβαια εἰς τὸ ἰδιαίτερον κιβώτιον τοῦ Δυχαμέλ. Νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς λοιπόν, σὲ παρακαλῶ, νὰ μεταβῶ ἀμέσως εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ πληροφορηθῶ τί ἔγειναν τὰ χρήματα.

— Κάμε ὅ,τι θέλεις, Λοβεδὺ, ἀπήντησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ καταβεβλημένη. Εἶμαι πολὺ ταραχμένη... Δὲν συλλογίζομαι παρὰ τὸν ταλαίπωρον αὐτὸν νέον καὶ τοὺς δύο γενναίους συντρόφους του.

— Ἐξαιρετα, ἀγαπητῆ μου. Ἄλλ' ἂν ἐξ ἀμελείας ἢ δι' ἄλλον λόγον χάσετε τὰ χρήματα, δὲν θ' ἀναστήσετε βέβαια τὸν Νοέλ καὶ τοὺς συντρόφους του. Δι' αὐτὸ εἶνε κατεπεῖγον νὰ μεταβῶ εἰς Βωβραί.

— Κάμε τὸ καλλίτερον, Λοβεδὺ. Ἡμεῖς πηγαίνωμεν εἰς τὸ σπίτι, Ἀδριανὴ, ἂν ἤμπορεῖς, ἐνοεῖται, νὰ περιπατήσῃς.

Ἡ Ἀδριανὴ ἠγέρθη μετὰ κόπου, στηριζομένη δὲ ἐπὶ τῆς μητρὸς τῆς καὶ τῆς θαλαμηπόλου κατηυθύνθη πρὸς τὸν πύργον, ἐνῶ ὁ κηπουρὸς ἔσπευσε νὰ παραγγεῖλῃ νὰ ζευξῶσι τὸ ἀμάξιον.

Οἱ δύο Λοβεδὺ ἔμενον ὀλίγον ὀπίσω, ὁ δὲ πατὴρ εἶπεν εἰς τὸν υἱόν, καμμῶν τοὺς ὀφθαλμούς,

— Νομίζω ὅτι εἶσαι ἀδέξιος, Ἐκτορ... Οὐχ ἦττον τὰ πράγματα λαμβάνουν καλλιτέραν τροπὴν παρ' ὅ,τι ἠλπίζαμεν.

— Νομίζεις, πατέρα; ὑπέλαβε σκυθρωπὸς ὁ νέος· τὸ κατ' ἐμέ, ἐπειράχθη πολὺ ἡ φιλοτιμία μου, καὶ θὰ ἰδῇ ἡ κυρία Ἀδριανὴ, ὅτι... Ἀλήθεια, δὲν μοῦ λέγεις ποῦ εὗρέθη ἐδῶ πρὸ ὀλίγου ἡ Φακινέτα, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ πνίξῃ;

Ὁ τραπεζίτης ἐσκίρτησεν ἑλαφρῶς, ἀλλ' ἀπήντησεν ἀδιαφόρως.

— Μπα; Αἶ, ἡ πτωχὴ τρελλὴ τρέχει δεξιᾶ ἀριστερᾶ, καὶ τὴν ἀπαντᾶ κανεὶς παντοῦ... Θὰ ἦλθε βέβαια ἀπὸ τὸν κῆπον.

— Ἐφαινετο νὰ ζητῇ κάποιον ἢ κάτι, καὶ μοῦ εἶπε κάτι λόγια πολὺ περίεργα...

— Ποιὸς συλλογίζεται τώρα τὴν Φακινέταν... ἔχω ἄλλας ἀνησυχίας!

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ τραπεζίτης ἀνεχώρει ἐφ' ἀμάξης, ἢν ἤλαυνε μόνος, καὶ μετέβαιεν εἰς τὴν πόλιν. Καίτοι δὲ θάρρος ὑποκριθεὶς ἐνώπιον τοῦ υἱοῦ του, ἦτο λίαν ἀνήσυχος, καὶ ἐφαινετο προσπαθῶν καθ' ὁδὸν νὰ λύσῃ σπουδαιότατον δι' αὐτὸν πρόβλημα.

(Ἔπεται συνέχεια).

Καὶ οἱ ἠθικοὶ κολαφισμοὶ ἐρυθραίνουσι τὰς παρειάς.